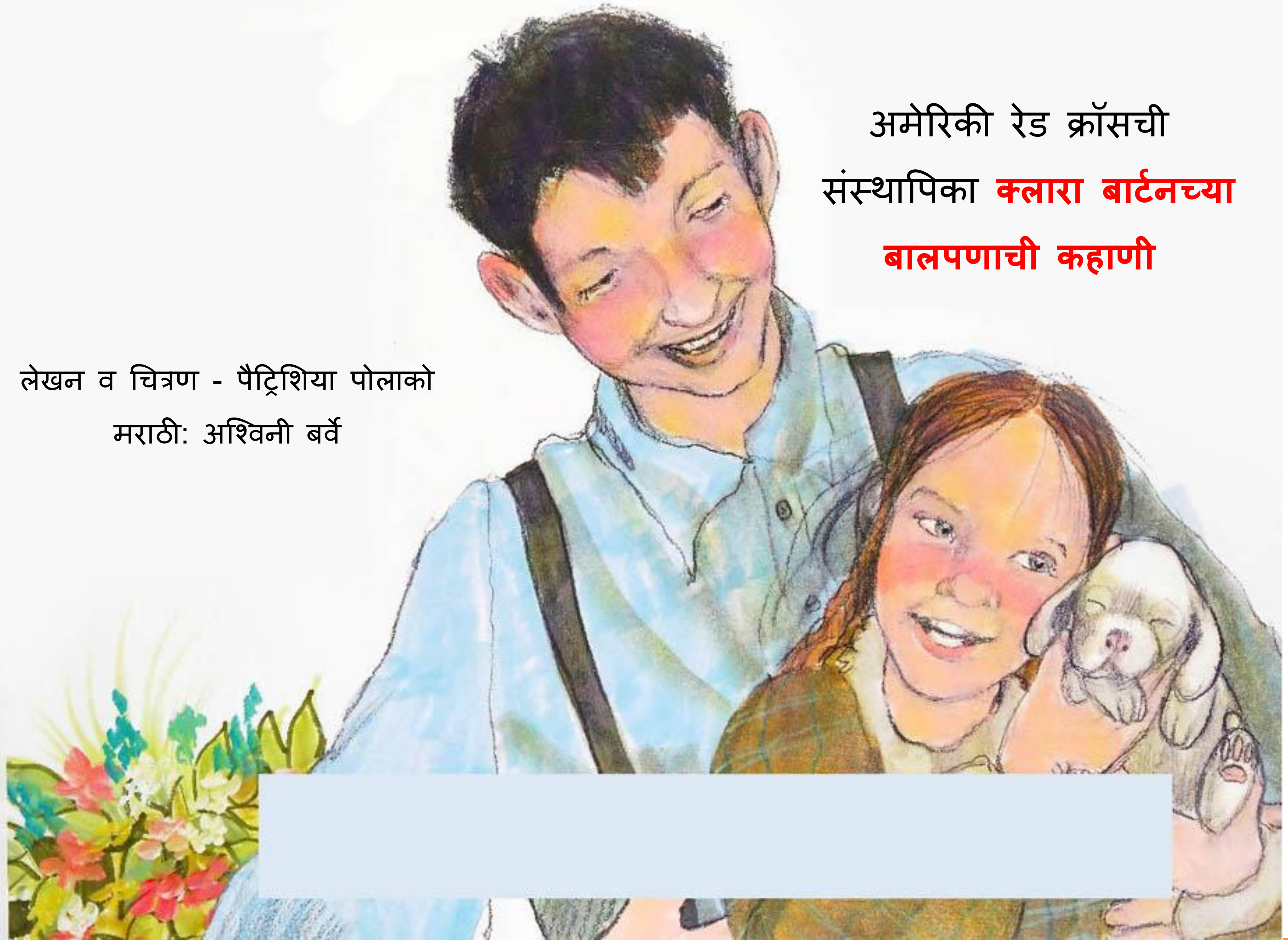
क्लारा आणि डेवी

अमेरिकी रेड क्रॉसची
संस्थापिका **क्लारा बार्टनच्या बालपणाची कहाणी**

लेखन व चित्रण - पैट्रिशिया पोलाको
मराठी: अश्विनी बर्वे

क्लारा एक अनोखी मुलगी होती. तिचे सगळ्यात चांगले मित्र होते प्राणी आणि फुले!

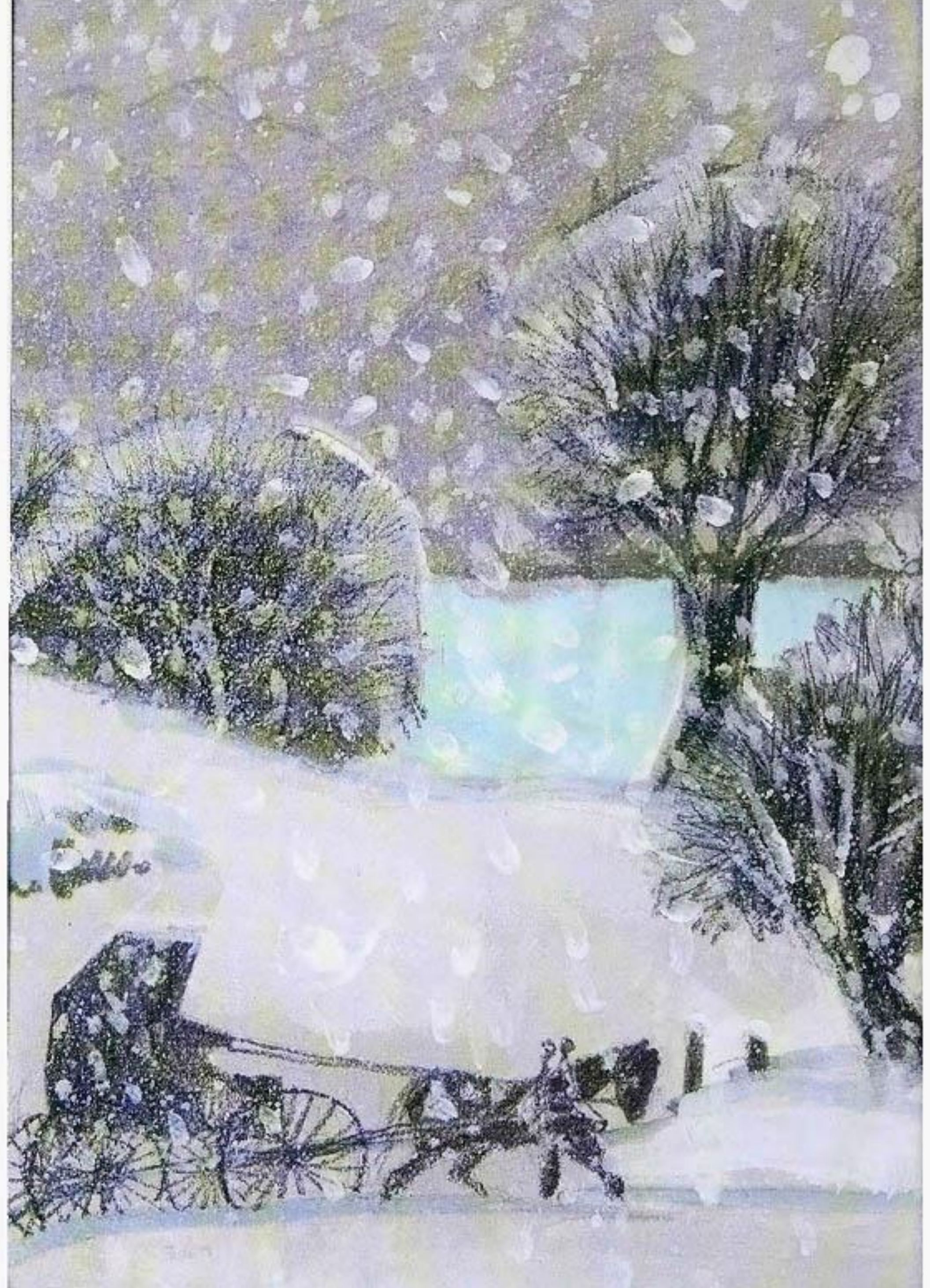
जीवजंतूशी तिचे विशेष नाते होते. मातीतून उगवणारे सौंदर्य त्यांना निरतिशय आनंद देत असे. जेव्हा कधी शेजारांची डुकरे किंवा गायी आजारी पडत असत, किंवा त्यांच्या पिकांवर रोग पडत असे, तेव्हा क्लाराला काय करायचे हे माहित असे. क्लाराचा उत्साह असीमित होता. ती गायीच्या चेहऱ्यासारखे असलेले उंच पहाडावर पळू शकत असे आणि गव्हाच्या उभ्या पिकातून सहज बाहेर पडू शकत असे.

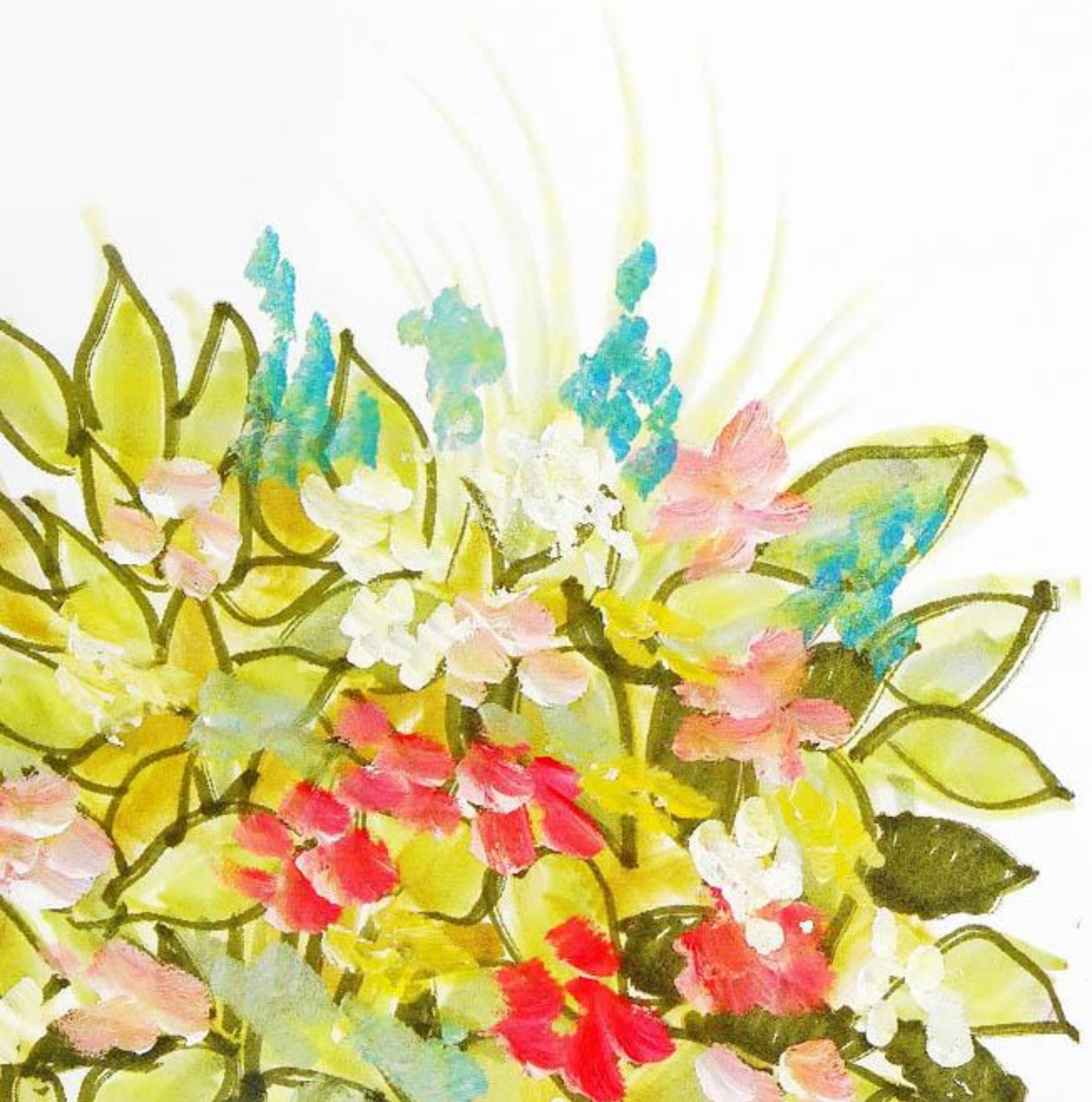
पण जेव्हा ती बोलण्याचा प्रयत्न करे तेव्हा तिचे शब्द बाहेर पडू शकत नसत. तिने कितीही प्रयत्न केला तरी तिचे तोतरेपण जात नव्हते.

क्लाराच्या मोठ्या भावाला डेवीला माहीत होते की त्याची बहिण गुणवान आहे. जेव्हा लोक क्लाराच्या उच्चाराची चेष्टा करत, डेवी नेहमी तिला सांगे की जीवजंतूवर उपचार करण्याचा अनोखा गुण तिच्याकडे आहे.

डेवी आपल्या बहिणीला म्हणे, "तू एक दिवस एक महान महिला होशील." आणि झाले तसेच. क्लारा बार्टन चिकित्सा व उपचारांच्या क्षेत्रात प्रसिद्ध झाली आणि तिने अमेरिकी रेडक्रॉसची स्थापना केली.

ही क्लारा बार्टनची खरी कहाणी आहे. ती पैट्रिशिया पोलाको यांची पूर्वज होती. पोलाकोने या कथेबरोबर आपल्या वंशाकडून विरासत मध्ये मिळालेल्या कथांचे लेखन आणि चित्रण करण्याचे काम चालू ठेवले आहे.

क्लारा आणि डेवी

अमेरिकेच्या रेडक्रॉसच्या संस्थापिका

क्लारा बार्टन यांच्या बालपणाची कहाणी

लेखन व चित्रण - पॅट्रिशिया पोलाको

मराठी: अश्विनी बर्वे

माझा मामे भाऊ स्टीवन बार्टन-गाच्या स्नेह स्मृतीला आणि त्याचा छोटा भाऊ डेविड बार्टन-गाला समर्पित

- पैट्रिशिया पोलाको

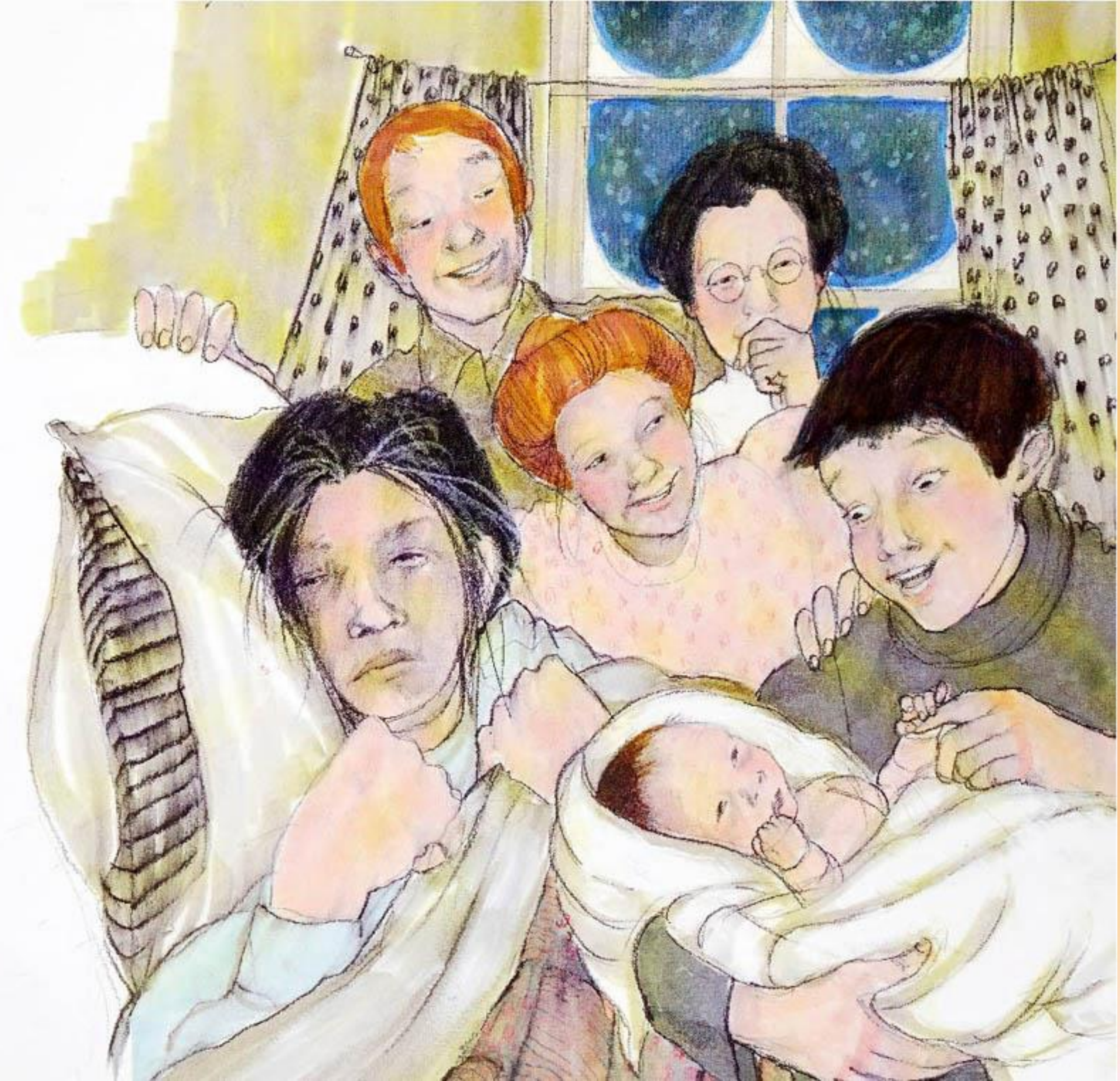
ख्रिसमसच्या कुडकुडणाऱ्या थंडीत सकाळी नॉर्थ ऑक्सफोर्ड, मैसाच्युसेट्समध्ये एक जोरदार वादळ आले. ते १८२१ साल आणि ख्रिसमसचा दिवस होता.

आई आपल्या पाचव्या बाळाच्या जन्माची वाट बघत होती. त्याच्या आधीचे मुल दहा वर्षापूर्वी झाले होते. आईची तब्येत खूप नाजूक होती.

ख्रिसमसच्या त्या दिवशी एक विशेष भेट आली. पूर्ण कुटुंब आईच्या अंथरुणाजवळ नवीन बाळाचे स्वागत करण्यासाठी एकत्र जमले होते. नवजात बाळ दुपट्यात गुंडाळून आईच्या जवळ होती. “मी हिचे नाव क्लैरिसा ठेवत आहे,” आईने अशक्त आवाजात म्हटले, आणि नवजात बाळाला आपल्या सगळ्यात मोठ्या मुलीकडे डोलीकडे सोपवले. क्लैरिसाची दुसरी मोठी बहिण सैली, तिचा मोठा भाऊ स्टीवनने पण तिला परत परत कडेवर घेतले. जेव्हा तिला डेवीने घेतले, जो तिचा सगळ्यात छोटा भाऊ होता आणि अनेक वर्षांपासून तिच्या येण्याची वाट बघत होता. तो त्या छोटीला बघून खूप खुश होता. त्याने छोटीला हातात घेवून डोलवले, छोटीने आपल्या छोट्या छोट्या बोटांनी त्याचे एक बोट पकडले. डेवी आनंदाने हसू लागला.

“व्वा! काय पकड़ आहे. असे म्हटले गेली की ती थोड्याच काळात बाबांच्या नवीन घोड्याला प्रशिक्षित करण्यासाठी त्यांच्या पाठीवर बसून त्यांना सांभाळेल.” डेवीने आनंदाने म्हटले. “पण ही क्लैरिसा ऐवजी क्लारा जास्त वाटते.” त्या दिवसापासून त्या छोटीला सगळेजण तेच म्हणू लागले.-क्लारा।

दिवस जात होते, आई आजाराने अधिक अशक्त होत गेली. लवकरच छोट्या क्लाराला सांभाळण्याची जबाबदारी डॉलीवर येऊन पडली.

पण डेवी लहान बहिणीवर प्राणापेक्षा अधिक प्रेम करत होता. आणि ती तर जणू डेवीची पूजा करत होती. तो जिथे जात असे तिथे ती जात असे. अगदी अनेक काळापर्यंत, क्लारा नीट चालायला शिकली नव्हती त्याआधी सुद्धा डेवीने तिला घोड्याच्या पाठीवर बसायला शिकवले. आणि जेव्हा ती चालायला शिकली, तेव्हा ती सरळ पळायलाच लागली.

डेवीने तिला झाडावर चढायला, काजवे पकडायला, खोल खड्डावरून उड्या मारायला आणि पूर्ण ताकदीने मातीचे ढेकळे फेकायला शिकवले. ती गायीच्या चेहऱ्यासारखे उंच असणाऱ्या पहाडांवर पळत जाऊ शकत होती. आणि गव्हाच्या पिकातून ती सहज पळत बाहेर पडू शकत असे. डेवी नेहमी तिच्याबरोबर असे.

पण क्लाराला सगळ्यात जास्त ते आवडते जेव्हा ती आणि डेवी नदीच्या किनाऱ्यावर असलेल्या मोठ्या चेस्टनेस्टच्या झाडावर लावलेला झोक्यावर बसून जंगली फुलांच्या मैदानावर झोके घेत असत.

"अजून वर डेवी!" ती ओरडून म्हणे.

"जर अजून आपण वर गेलो तर आपण ढगात शिरू आणि मला तुझ्यासाठी चंद्राचा तुकडा तोडावा लागेल!" डेवी हसून म्हणाला.

जेव्हा क्लारा जंगली फुलांच्या मैदानावर धावत असे तेव्हा ती प्रत्येक फुलाचा सुवास घेण्याचा प्रयत्न करत असे. क्लारा आणि डेवी घरी घेऊन जाण्यासाठी फुले निवडत. येतांना ते तबेल्यात थांबत. जनावरांना खायला प्यायला आणि दुसऱ्या कामात पण क्लारा डेवीला मदत करत असे.

क्लाराचे निसर्ग आणि पशुबरोबरही जवळचे नाते होते जसे फुलांचे सूर्याशी आहे. त्याबरोबर तिचे आपले असे खास नाते होते. मातीत उगवणाऱ्या गोष्टीतून तिला आनंद मिळत असे. हे सगळे करणे क्लारासाठी खूप सहज, खूप सोप्पे होते.

पण क्लारा जेव्हा बोलत असे तेव्हा तिला खूप मेहनत करावी लागत असे. ती शब्द स्पष्ट, बरोबर उच्चारु शकत नसे. घोडा "थोडा" होई आणि स्नॅपड्रैगन (कुकर फूल)!

एक दिवस जेव्हा डेवी तळघरात फुलकोबी ठेवत होता, तेव्हा त्याने क्लाराला एका कोपऱ्यात भिंतीकडे तोंड करून उभी असलेले पाहिले.

“क्लारा तू इथे एकटी अंधारात काय करते आहेस?” डेवीने हात पकडून तिला जिन्याकडे घेऊन जात विचारले.

“डॉलीने मला शिक्षा दिली आणि इकडे पाठवले आहे. ती म्हणाली की मी तळघरात राहावे लागेल,” क्लारा हुंदके देत म्हणाली. डेवीने तिला स्वयंपाकघरात ओढत आणले. डॉलीने तिच्याकडे बघून खूप नाराज झाली.

“मुलीला लगेच खाली घेऊन जा! तिला शिक्षा दिली गेली आहे,” डॉलीने डेवीला फटकारले.

“पण कशासाठी?” डेवीने विचारपूस केली.

“ती नीट बोलू इच्छित नाही. खूप आळशी आहे. ती शब्दांचे योग्य उच्चार करण्यास नकार देते.

डेवीने क्लाराला जवळ घेतले. “माझ्याबरोबर चल क्लारा. मला तुला तबेल्यात काहीतरी दाखवतो.

क्लारा तबेल्यापर्यंत रडत-हुंदके देत गेली.

‘‘मी नीट बोलण्याचा पूर्ण प्रयत्न करते, डेवी. पण माझ्या तोंडातून तसे उच्चार बाहेर येत नाही जसे डॉलीला अपेक्षित आहे,” क्लारा स्फुंदत म्हणाली.

डेवी तिला गोठयात घेऊन गेला. त्याने तिथला घास बाजूला केला. तेव्हा क्लाराला त्या घासाच्या खाली एक नवजात पिल्लू दिसले. त्याने डोळ्यांची उघडझाप केली. तेव्हा तिने विचारले, “याची आई कुठे आहे?”

‘‘ती तर पळून गेली,” डेवीने उत्तर दिले. “पण ही छोटी आजारी आहे. जर तिच्याकडे लक्ष दिले नाही तर ती जास्त दिवस जिवंत राहणार नाही.”

‘‘जिवंत राहणार नाही?” क्लाराने कुजबुजत विचारले.

‘‘मी हिची काळजी घेईन,” क्लाराने वचन दिले. “ही तर एका छोट्याशा बटणासारखी गोड आहे. मी हिला ‘बटण’ म्हणेन. बटण!'' क्लारा उत्साहाने म्हणाली.

क्लाराच्या देखरेखी खाली बटण वाढू लागली. क्लाराला दिवसेंदिवस त्याचा लळा लागला आणि वाढत गेला. बटण तिच्यावर खूप खुश होती. पण तिच्या तोतरेपणामुळे तिची चेष्टा होऊ लागल्यामुळे तिला सगळ्यापासून दूर केले गेले. ती आतल्याआत कोमेजू लागली आणि लोकांशी बोलण्यास लाजू लागली आणि घाबरू लागली. जेव्हा कधी डॉली क्लाराच्या शाळेबाबत बोले तेव्हा ती तबेल्यात जाऊन लपे.

क्लाराने जितका जास्त वेळ बटनासोबत स्थिरस्थावर होण्यात घालवला, तितकी तिची इतर प्राण्यांबद्दलची सुद्धा ओढ वाढली. तासनतास ती त्यांच्या वागण्याबोलण्याकडे लक्ष देत असे. ती त्यांच्याबद्दल सर्व काही शिकू लागली. पण तिने आजारी जनावरांकडे विशेष लक्ष दिले. तिच्या हातात प्राण्यांना बरे करण्याचे सामर्थ्य होते. जेव्हा ती त्यांची काळजी घेई तेव्हा तिचे हृदय आनंदाने गात असे. प्राण्यांसमोर तिला भीती वाटत नसे आणि तिला स्वतःत आत्मविश्वास असल्यासारखे वाटे. शेवटी, ती तोतरी असो किंवा नसो याचे प्राण्यांना फरक पडत नसे. पण काही काळानंतर, डॉलीच्या सांगण्यावरून, क्लाराचे दुःस्वप्न वास्तवात बदलले. क्लाराला शाळेत पाठवले. ती शाळेत इतकी घाबरायची की ती क्वचितच तोंड उघडायची. पण जेव्हा ती काही बोलण्याची हिंमत दाखवायची तेव्हा सगळे तिची चेष्टा करायचे आणि हसायचे. शाळेच्या मैदानात मुली तिला घेरून तिची चेष्टा करत असत. “तू नीट का बोलत नाहीस?” त्यांच्यापैकी एकाने चिडवले.“ तू सापाच्या फुशारक्यासारखा आवाज काढते,” दुसरा म्हणाला."याला साप म्हणतात, ‘थाप' नाही!" तिसऱ्याने चिडवले. ते सर्व जोरात हसले. क्लाराने मातीचा एक गोळा उचलला आणि त्यांच्या दिशेने फेकला. मग ती जमेल तितक्या वेगाने घराकडे धावली. डेव्हीला क्लारा तबेल्यात रडताना दिसली. “प्रत्येकजण माझी चेष्टा करतो, डेवी. कृपया मला शाळेत परत जाण्यास सांगू नको!" क्लारा चिडली. “मी आज रात्री बाबांशी बोलेन. आम्ही तुला इथे, घरी शिकवू शकतो. मग कोणीही तुला दुखवू शकणार नाही,” डेवीने तिला आश्वासन दिले.

डेवीने आपले वचन पाळले. क्लाराचं शिक्षण घरीच व्हायला हवं, हे त्याने बाबांना पटवून दिलं. यात संपूर्ण कुटुंबाने क्लाराला मदत केली.

स्टीव्हनने क्लाराला संख्या आणि गणित शिकवले. सॅली आणि डॉलीने क्लाराला उत्तम वाचक बनण्यास मदत केली.

डेवीने तिला नकाशे आणि निसर्गाच्या चमत्कारांबद्दल वाचायला शिकवले. लवकरच क्लारा कोणत्याही संख्येची बेरीज, वजाबाकी, गुणाकार आणि भागाकार करायला शिकली.

बाबांच्या कोनाड्यात ठेवलेली जवळपास सर्व पुस्तके त्यांनी वाचली. ती डेवीसोबत गावातील ग्रंथालयात जायची आणि निसर्ग आणि प्राण्यांशी संबंधित पुस्तके वाचायला आणायची. ते नेहमी रानफुलांनी भरलेल्या जंगलातून घरी परतायचे.

डेवीमुळे क्लाराने सर्व फुलांची नावे जाणून घेतली. डेवीला त्याच्या बहिणीचे आश्चर्य वाटले. रानटी खारूताई, चिमण्या वगैरे क्लाराजवळ येत असत.

कोणताही प्राणी तिला घाबरत नसे. डेझी आणि एस्टर फुलांशी ती गोड आवाजात बोलायची. क्लारा त्यांच्या जवळ असताना, ती अधिक तेजस्वी आणि ताठ दिसत. क्लारा त्यांचा लहान पुष्पगुच्छ बनवायची.

हिवाळा ऋतू आला. आणि त्यासोबत थंडी आली. पण यामुळे क्लाराची मोकळ्या जागेत राहण्याची आवड कमी झाली नाही.

एके दिवशी सकाळी शाळेतून परतणाऱ्या मुलांच्या गटाने क्लाराच्या घराचा किचनचा दरवाजा ठोठावला. “आम्हाला शाळेत तुझी आठवण येते, क्लारा,” त्यांच्यापैकी एक म्हणाली. “आम्ही एवढ्या दूरपर्यंत कोणीही मातीचा ढिगारा टाकताना पाहिले नाही,”

दुसरा म्हणाला.“तुम्ही वाऱ्याप्रमाणे वेगाने धावता!” तिसऱ्याने जोडले. क्लाराला वाटले ते सर्व एकत्र बोलत आहेत. "क्लारा, तू आमच्याबरोबर स्केटिंग आणि स्लेडिंगला येऊ शकतेस?“ क्लाराने उत्तर देण्याचा प्रयत्न केला, पण तिला उशीर झाला होता.

डॉली रागावून म्हणाली, "हे अजिबात योग्य नाही. प्रतिष्ठित घरातील मुली जंगली गुंडांसह गावात फिरत नाहीत!” डॉलीने आणखी काही आक्षेप घेण्यापूर्वी, क्लारा धावतच दाराबाहेर गेली. डेवी तिच्या मागे होता. काही महिन्यांनंतर, त्याला क्लारा तिच्या वयाच्या इतर मुलांसोबत मजा करत होती. अचानक एका मुलाची टाच वळली आणि तो बर्फावर पडला. पण यावर कोणता उपाय काढावा लागेल हे क्लाराला माहीत होतं.

तिने मुलाच्या जखमी पायाला काळजीपूर्वक चोळले. “पाय तुटला आहे का?” मुलाने घाबरत विचारले. “नाही, आता टाच नवीनसारखी चांगली आहे,” क्लाराने उत्तर दिले. डेवीप्रमाणेच, त्या मुलांनी देखील पाहिले की क्लाराच्या हातात जादू आहे. त्या दिवसापासून तो क्लाराचा चांगला मित्र बनला.

क्लाराच्या हातांची जादू आणि प्राण्यांसोबतचे तिचे खास नाते याबाबतची बातमी गावभर पसरली.

शेजाऱ्यांनी तिला त्यांच्या गुरांवर उपचार करण्यासाठी बोलावण्यास सुरुवात केली. आता क्लाराने लायब्ररीतून पशुवैद्यकीय पुस्तके उधार घ्यायला सुरुवात केली. यामुळे तिचा सराव वाढला.

क्लारा वासरे जन्माला घालण्यात, गायींवर उपचार करण्यात आणि मेंढ्यांची तुटलेली हाडे दुरुस्त करण्यात पारंगत झाली.याशिवाय, तिने झाडे आणि वनस्पती वाढविण्यात जितके कौशल्य प्राप्त केले तितकेच प्राविण्य तिने प्राण्यांवर उपचार केले.

प्रत्येक वसंत ऋतूतील क्लाराची फुलांची बाग गावकऱ्यांचा हेवा बनली.याच सुमारास डॉलीला एक गूढ आजार जडला. जरी डॉली नेहमी क्लाराबद्दल बोलत असे, तरी तिला आजारी पाहणे म्हणजे तिची दुसरी आई गमावण्यासारखे होते.

डॉलीच्या आजाराने क्लाराचा ग्रंथालयातील मानवी औषधांची पुस्तके वाचण्याचा आणि प्रत्येक आजारावरील उपचार शिकण्याचा निर्धार दृढ केला. पण वेळोवेळी, गंमत म्हणून, क्लारा अजूनही शाळकरी मुलांसोबत गावात फिरत असे.

डेवी नेहमी क्लाराच्या पाठीशी असायचा, कोणीही तिची चेष्टा करणार नाही याची खात्री करायचा.

एके दिवशी, क्लारा शेजाऱ्याच्या डुकरांवर कॉलराचा उपचार करून घरी परतत असताना तिने तिच्या कुटुंबातील काही शेतमजुरांना डेवीला तबेल्यापासून दूर नेताना पाहिले.

"क्लारा!" म्हातारा बेन म्हणाला. "डेवी तबेल्याच्या सर्वात उंच सरईवरून खाली पडला." "त्याला गंभीर दुखापत झाली आहे!" दुसऱ्याने धडधडत म्हटले.

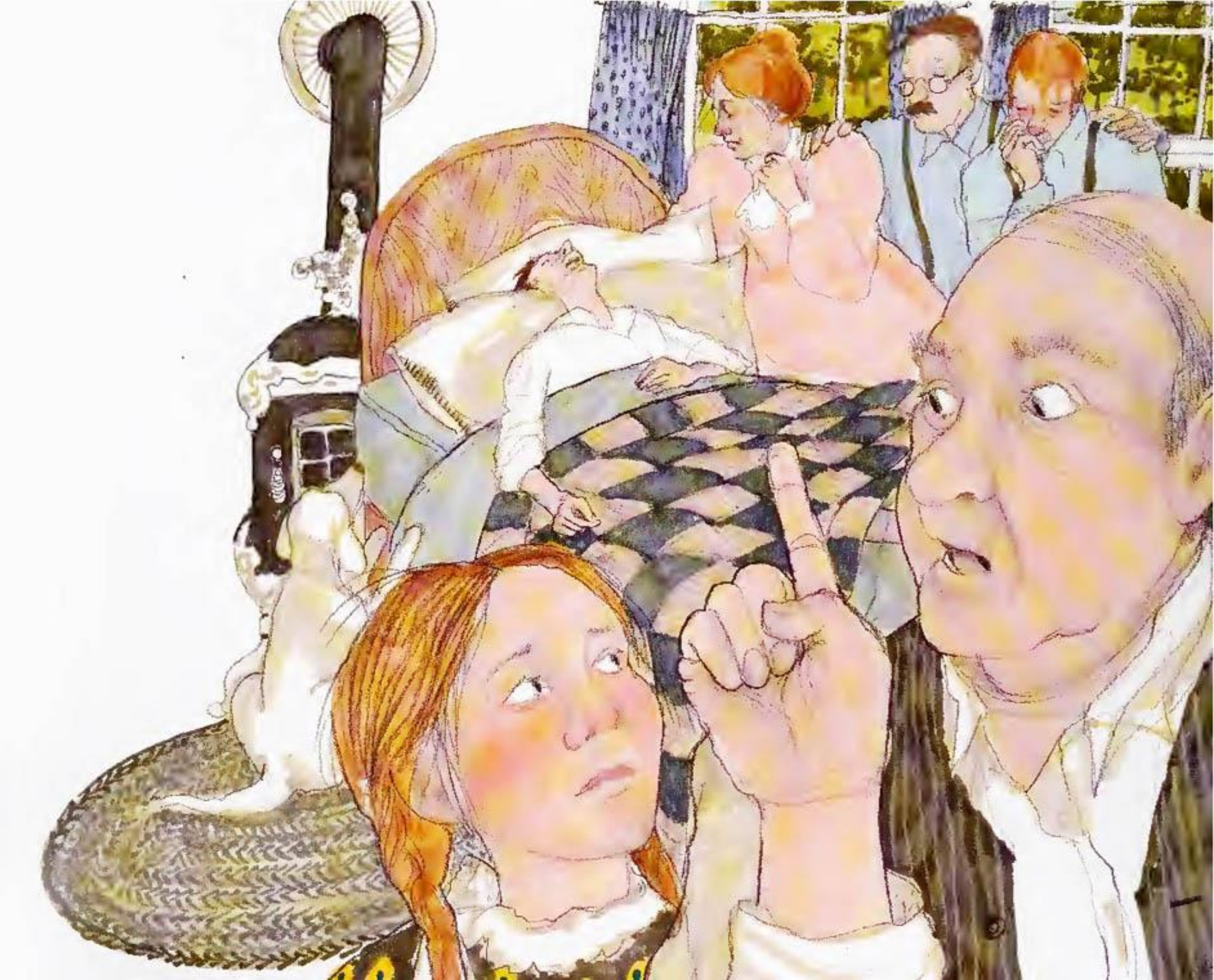
डेवीचे दोन्ही पाय तुटल्याचे क्लाराला लगेच समजले. "त्याला खूप काळजीपूर्वक घेऊन जा," क्लारा म्हणाली, तिचा आवाज स्थिर आहे.क्लाराला माहित होते की तिला काय करायचे आहे. तिने डेवीचा पलंग खाली दिवाणखान्यात ठेवला. डेवीला शेकोटीची ऊब आणि खिडकीतून येणारा सूर्यप्रकाश आवश्यक आहे हे तिला माहीत होते.

जेव्हा डॉ. रेनॉल्ड्स आले आणि डेवीची तपासणी केली. मग त्यांनी विचारले, "रुग्णाची काळजी कोणी घेतली?" “मी,” क्लारा लाजत घाबरत म्हणाली. "मुली, मी जे केले असते तेच तू केलेस," डॉक्टर म्हणाले. त्याने डेवीची हाडे जुळवली आणि बँडेज लावले. त्या रात्री जेव्हा ते निघून गेले तेव्हा क्लाराला त्यांच्या देहबोलीवरून समजले की डेवी अपघातातून वाचेल अशी त्यांना वाटत नव्हते. पण क्लाराने डेवीची काळजी घेण्याचा आणि त्याला निरोगी करण्याचा निर्धार केला होता. तिच्या उत्कृष्ट काळजीबद्दल धन्यवाद, डेवी त्या भयानक रात्री टिकून राहू शकला.

यानंतर, दिवसेंदिवस, महिन्यामागून महिना, क्लारा सूर्योदयापासून सूर्यास्तापर्यंत डेवीसोबत असायची. ती नेहमी त्याची चांगली काळजी घेत असे, त्याचे सांत्वन करत असे आणि त्याला प्रोत्साहन देत असे.तीन वसंत ऋतू आले आणि गेले.

डेवीची प्रकृती हळूहळू सुधारत गेली. क्लाराने त्याच्या प्रगतीच्या प्रत्येक पायरीवर बारीक नजर ठेवली. ज्या दिवशी त्याने पहिल्यांदा पाय हलवले. ज्या दिवशी त्याने बेड सोडला आणि खिडकीजवळच्या खुर्चीवर बसवले. पण शेवटचा अडथळा पार करायचा बाकी होता. डेवीला पुन्हा त्याच्या पायावर चालण्याचा प्रयत्न करावा लागणार होता.

क्लाराने तिच्या प्रिय भावाला उभे राहण्यास आणि काही लहान पावले उचलण्यास दररोज प्रोत्साहित केले. ती डेवीसाठी गाणी म्हणायची. ती त्याला त्याची आवडती पुस्तके वाचून दाखवायची. तिने त्याच्या टेबलावर ताज्या फुलांचा गुच्छ ठेवला. जेव्हा फुले कोमेजायला लागली, तेव्हा डेवीला तिथे पुन्हा तिच्यासोबत फिरता येईल का, या विचाराने ती एकटीच नदीच्या काठावर जायची.पण खेदाची गोष्ट म्हणजे प्रत्येक दिवस आधीच्या दिवसासारखाच निघून गेला. डेवीला चालण्याचा प्रयत्न करण्याचे धैर्य जमले नाही.

एके दिवशी क्लाराने डेवीचा हात हातात घेतला आणि त्याच्यासमोर गुडघे टेकले. "डेवी, मला माहित आहे की तू चालू शकतोस. तू नेहमी म्हणतो ना की लोकांना बरे करण्याची माझ्या हातात जादू आहे. जर तू चालण्याचा प्रयत्नही केला नाहीस तर मी तुझ्यावर विश्वास ठेवणार नाही." डेवीने क्लाराकडे हात पुढे केला पण तो उठू शकला नाही. "डेवी, जर मी तुला चालण्यास मदत करू शकत नाही, तर मी निरुपयोगी आहे, पूर्णपणे निरुपयोगी आहे." क्लारा दिवाणखाना सोडून तबल्याकडे धावली.

क्लारा एकटी बसून रडत होती. अचानक तिला तबेल्याच्या उंबरठ्यावर सावली दिसली. डेवी समोर उभा होता आणि त्याच्या हातात रानफुलांचा गुच्छ होता. डेवी हळू आवाजात म्हणाला, "मी नदीच्या काठावर गेलो, मी स्वतः ही फुले आणली." तुझ्या दोन पायांच्या मदतीने. ”क्लारा डोळे मिचकावते. त्याचे डोळे खोटे बोलत नव्हते. डेवी खरोखरच तिच्या समोर होता!“ तुमच्याकडे खरोखर बरे होण्याची देणगी असते. हा गुण तुमच्या हृदयात आणि तुमच्या हातात राहतो. माझे जीवन परत आणल्याबद्दल धन्यवाद. बहिणाबाई! ”डेवी सावधपणे त्याच्या लहान बहिणीजवळ गेला. दोघांनी मिठी मारली. दोघांनाही आनंदाश्रू तरळले. डेवी म्हणाला, "एक दिवस तू एक महान स्त्री होशील, क्लारा!"

क्लारा बार्टन, २९ वर्षाची असतांना

डेवीने क्लाराबद्दल वर्तवलेला अंदाज अगदी बरोबर होता. लोकांशी वागण्याची आणि त्यांना दयाळूपणे निरोगी बनवण्याची प्रतिभा तिच्याकडे खरोखरच होती. ती औषधाच्या इतिहासातील एक महान महिला बनली - क्लारा बार्टन. त्याचा पाय बरा झाल्यानंतर अनेक वर्षांनी, जेव्हा डेवी आणि क्लारा खूप मोठे झाले, तेव्हा डेवी आपल्या बहिणीला प्रत्येक वसंत ऋतूमध्ये, तो कुठेही असला तरी पुष्पगुच्छ पाठवत असे. हा पुष्पगुच्छ पुनर्प्राप्ती, अडथळ्यांवर मात करणे, आजारपण आणि दुःखांवर मात करण्याचे प्रतीक होता.

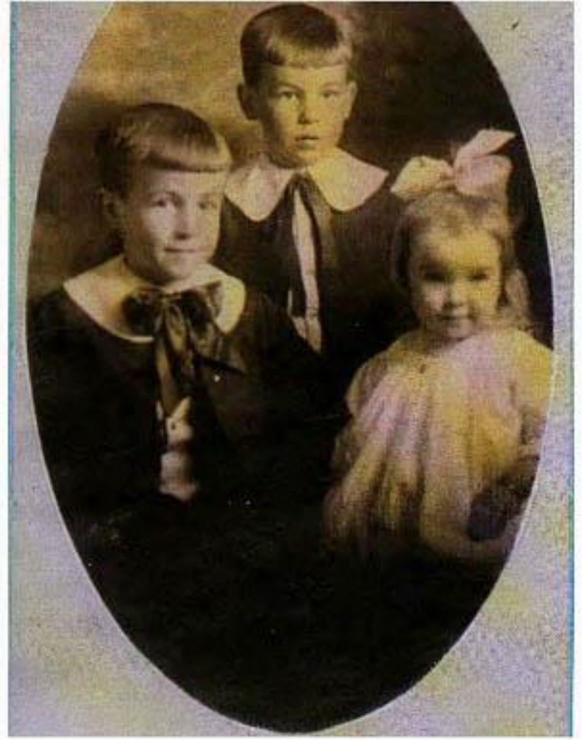
क्लारा बार्टन तिच्या काळातील एक प्रसिद्ध बरे करणारी आणि वैद्यकीय व्यावसायिक बनली. ती शिक्षिका, व्याख्याता, परिचारिका आणि जगभरातील मानवी हक्कांची प्रवक्ता बनली. २१ मे १८८८ रोजी त्यांनी अमेरिकन रेड क्रॉसची स्थापना केली. अनेक राजे, राण्या, राष्ट्रपती यांना भेटले. इतिहास तिला तिच्या शतकातील सर्वात आदरणीय आणि प्रिय स्त्री म्हणतो.

अमेरिकन गृहयुद्धादरम्यान जखमी सैनिकांच्या सेवेसाठी क्लाराला "युद्धाचा देवदूत" म्हटले गेले. आपल्या दीर्घ आणि गौरवशाली जीवनात त्यांनी जागतिक आरोग्य संघटना आणि वैद्यकीय व्यवसायावर प्रभाव टाकला.क्लारा जखमी सैनिकांच्या उशाजवळ फुलांचे छोटे गुच्छ ठेवत असे ज्यांची ती काळजी घेत असे.

त्याने प्रशिक्षण घेतलेल्या परिचारिकांनाही असेच शिकवले. जेव्हा क्लाराला एका सैनिकाच्या कुटुंबाला सांगायचे होते की त्यांनी युद्धात आपल्या प्रिय व्यक्तीला गमावले आहे, तेव्हा ती नेहमी तिच्या पत्राला वाळलेल्या फुलांचा गुच्छ जोडायची.मी जिथे राहतो, मिशिगनच्या युनियन सिटी येथील मेटिअर रिज फार्म येथील माझ्या बेडरूममध्ये त्सी-मासी नावाची जुनी चांदीची फुलदाणी आहे.एखाद्याला सादर केलेल्या फुलांच्या लहान गुच्छाला त्सी-मासी देखील म्हणतात.

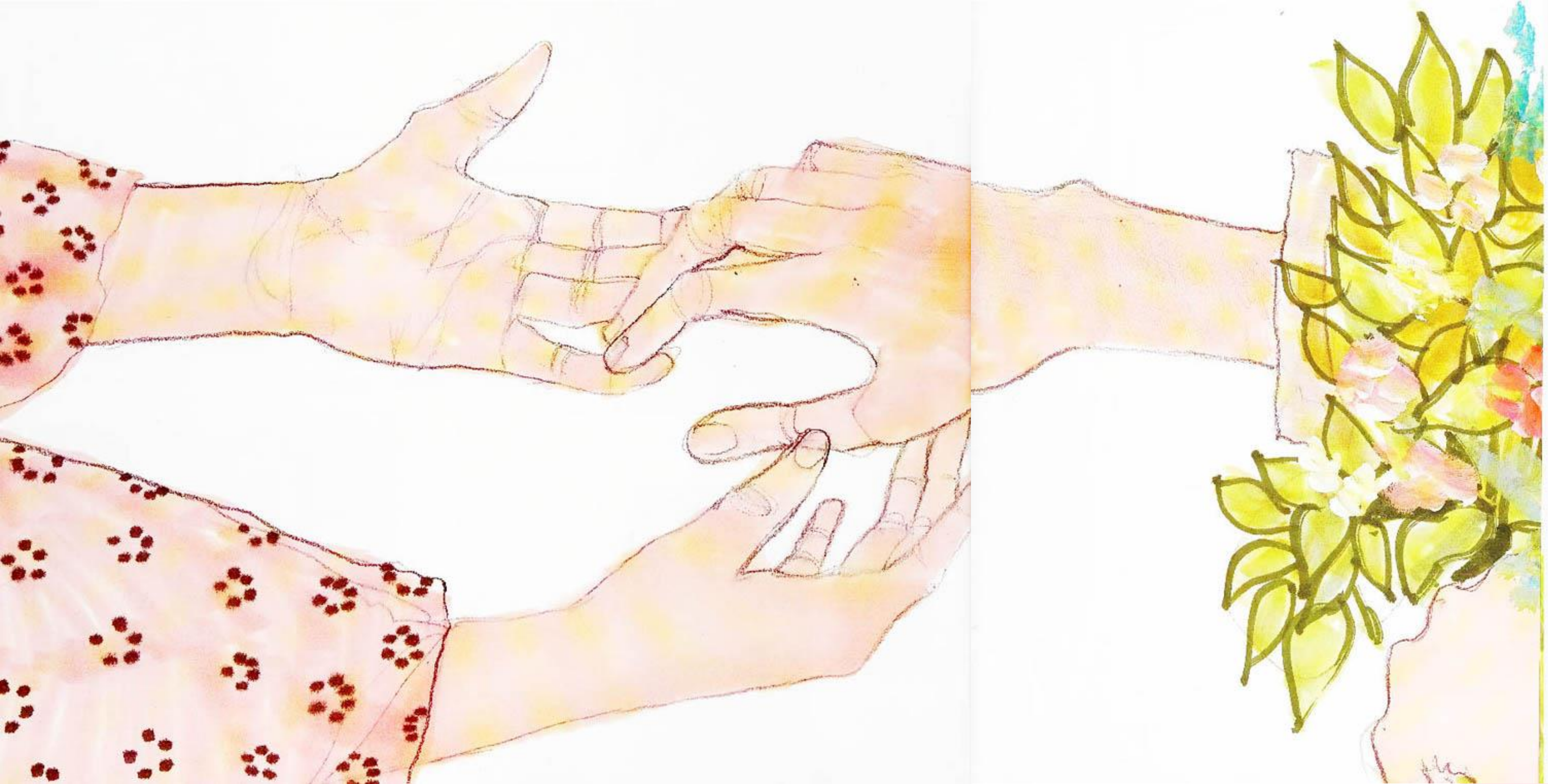
माझी आई आणि तिचे दोन लहान भाऊ मुले.
डावीकडून उजवीकडे माझे काका जॉर्ज-गा,
रिचर्ड-गा आणि माझी आई मेरी एलेन-गा.

माझ्या कुटुंबाच्या मते, ही चांदीची फुलदाणी क्लारा बार्टनची आहे. मी माझ्या आईच्या बाजूने विवाहाने क्लाराशी संबंधित आहे. माझ्या मामा आणि काकूंनी त्यांच्या दोन्ही मुलांची नावे क्लाराच्या वडिलांच्या आणि भावांच्या नावावर ठेवली.त्यांचा मोठा मुलगा, स्टीव्हन बार्टन-गा, याचे नाव क्लाराच्या वडिलांच्या आणि मोठ्या भावाच्या नावावरून ठेवण्यात आले. माझा हा चुलत भाऊ एक पशुवैद्य झाला आणि त्याला क्लाराप्रमाणेच प्राण्यांवर उपचार करणे आवडते. तिचा धाकटा भाऊ डेव्हिड बार्टन-गा याचे नाव क्लेराच्या आवडत्या भाऊ डेव्हीच्या नावावरून ठेवण्यात आले. डेव्हिडला इतिहासात रस आहे आणि आजपर्यंत कौटुंबिक माहिती रेकॉर्ड केली आहे. माझ्या कुटुंबातील सर्व सदस्यांना क्लारा बार्टनशी असलेल्या त्यांच्या संबंधाचा अभिमान आहे.

माझा मामे भाऊ डेविड बार्टन-गा आणि स्टीवन बार्टन-गा।

पैट्रिशिया पोलाको

एक प्रसिद्ध लेखिका आणि चित्रकार आहे. त्यांची पुस्तके मोठ्या प्रमाणात विकली जातात. तिने द कीपिंग क्विल्ट, पिंक आणि से, थँक यू मिस्टर फॉल्कर यासह जवळपास शंभर मुलांची पुस्तके लिहिली आहेत.मिस पोलाकोची अनेक पुस्तके तिच्या बालपणीच्या वास्तविक घटनांवर आणि तिच्या कुटुंबातील ऐतिहासिक घटनांवर आधारित आहेत. क्लारा आणि ड्यूईने अशीच सुरुवात केली.मिस पोलाको लहान असताना, तिने लाजाळू क्लाराबद्दल अनेक कथा ऐकल्या, ज्याला "इतर मुलांशी मैत्री करण्यात अडचण येत होती," परंतु जिला "प्राणी आणि फुलांमध्ये सहज मित्र सापडले." त्याचप्रमाणे, मिस पोलाकोने देखील शाळेत संघर्ष केला आणि ती बनली. तिच्या लाजाळूपणामुळे इतरांच्या उपहासाचे लक्ष्य. क्लाराप्रमाणेच मिस पोलाकोचाही प्राण्यांसोबत खास मार्ग आहे. ती युनियन सिटी, मिशिगन येथे शेळ्या, मेंढ्या, मांजरी आणि भाजीपाल्याच्या बागेसह राहते. तिच्या बागेत ती टोमॅटो, स्क्वॅश आणि वायफळ बडबड उगवते.

